

+++++

(48 jaar oud, ♀)

Radio 4, MdR, NOS Jazzgeschiedenis 416. Toen Count Basie, begin 1952 het plan opvatte weer een big band te formeren, was er dit probleem in muzikaal opzicht. De grote solisten waar een belangrijk deel van de oude band om draaide, waren voor zichzelf begonnen, of hadden lucratievere engagements gevonden. Buck Clayton, Harry Sweets Edison, Dicky Wells, Lester Young, Buddy Tate, Jo Jones. Dus met jonge, maar nog vrij onbekende musici werken die als solist hun naam nog moesten opbouwen, maar daarbij ook voor een nieuwe sound als geheel zorgen, een stijl om al die nieuwe musici een gezamenlijke identiteit te geven als BAND. Bij de session voor Clef van Norman Granz op 25 januari werden er o.a. twee stukken gespeeld van Sy Oliver. Melvin James Oliver, 17 december 1910 - 27 mei 1988, was van '33 tot '39 de arrangeur die de stijl van de Jimmy Lunceford Band bepaalde, van '39 tot '43 werkte hij voor Tommy Dorsey. En al die muziek had heel weinig met Basie te maken. Zoals doorklinkt in dit "No name".

plaat 1 Count Basie a/h Orchestra: No name (Sy Oliver)
1/3 - 3:04 - Clef MG C-148

"No name" met buiten pianist Count Basie soli van tenorsaxofonist Paul Quinichette en trombonist Henry Coker. Coker opnieuw in het tweede Sy Oliver-stuk: "Redhead".

zelfde Count Basie a/h Orchestra: Redhead (Sy Oliver)
1/4 - 2:46 - idem

Sy Oliver's "Redhead" door Count Basie and his Orchestra voor Clef in NYC, 25 januari 1952. Paul Campbell, Wendell Culley, Joe Newman en Charlie Shavers-trompet, Henry Coker, Benny Powell en Jimmy Wilkins-trombone. Marshall Royal en Ernie Wilkins-alt, Paul Quinichette en Candy Johnson-tenor, Charlie Fowlkes-baritonsaxofoon. Count Basie-piano, Freddie Green-gitaar, Jimmy Lewis-bas, Gus Johnson-drums. Als sideman deed Basie mee bij platensessions van Paul Quinichette en Illinois Jacquet, tenorsaxofonisten. Uit die met de laatste twee stukken waarbij Basie Hammond-orgel speelde - in de jaren twintig had hij wat orgellessen gehad van Fats Waller in het Lafayette Theater. Hier speelt Hank Jones-piano, vanzelfsprekend Freddie Green op gitaar, verder Ray Brown-bas en op drums Jimmy Crawford die in de jaren dertig net als Sy Oliver bij Jimmy Lunceford speelde. Twee maal een blues van Jacquet, dit is "Cool rage".

- plaat 2 Illinois Jacquet a/h Orchestra: Cool rage (I.Jacquet)
2/5 - 2:29 - Verve VLP 9074
Na "Cool rage" de blues die een vaste plaats in het Jacquet-repertoire kreeg: "Port of Rico".
- zelfde Illinois Jacquet a/h Orchestra: Port of Rico (I.Jacquet)
2/2 - 2:40 - idem
"Port of Rico", tenorsaxofonist Illinois Jacquet and his Orchestra met Count Basie-Hammondorgel, Hank Jones-piano, Freddie Green-gitaar, Ray Brown-bas, Jimmy Crawford-drums. Voor Clef in NYC, 21 juli 1952. De tweede week van februari was intussen de nieuwe Basie Band op permanente basis georganiseerd en op toernee gegaan. De 'working band' horen we nu met muziek die 22 en 23 juli voor Clef werd gespeeld, ten opzichte van het orkest dat we aan het begin hoorden waren er maar twee veranderingen in de bezetting. Charlie Shavers ging weg, de lead-trompet werd nu geblazen door Reunald Jones. En tenorsaxofonist Candy Johnson werd vervangen door een formidabele solist: Eddie 'Lockjaw' Davis, door de musici Jaws genoemd. U hoort hem in dit stuk van Don Redman: "Jack and Jill".
- plaat 1 Count Basie a/h Orchestra: Jack and Jill (Don Redman)
2/1 - 2:50 - Clef MG C-148
"Jack and Jill" van Don Redman, 29 juli 1900-30 november 1964, die in 1924 de zo ongeveer allereerste jazz-arrangeur werd bij Fletcher Henderson. Een opmerkelijk modern stuk voor '52 en Count Basie, maar Redman had wat dat betreft een reputatie, bijvoorbeeld door zijn "Chant of the weed" dat hij in 1931 met zijn eigen orkest gespeeld had. Nu een stuk van Johnny Guarneri uit 1944, voor Basie, hier in een iets nieuwere bewerking en onder een beetje gewijzigde titel. Niet meer "Basie English" maar "Basie talks".
- zelfde Count Basie a/h Orchestra: Basie talks (Johnny Guarneri)
2/2 - 3:34 - idem

"Basie talks", alias "Basie English" met Paul Quinichette-tenor-saxofoon, Benny Powell-trombone, Marshall Royal-klarinet. Tenslotte een stuk van Buster Harding die in de jaren dertig en veertig met regelmaat voor Basie had geschreven. Dit heette oorspronkelijk "Mr. Roberts' Roost", Count Basie speelt Hammond-orgel, het stuk is een feature voor tenorsaxofonist Eddie 'Lockjaw' Davis. "Paradise squat".

plaat 2

Count Basie a/h Orchestra: Paradise squat (Buster Harding)
2/4 - 4:02 - Verve VLP 9074

"Paradise squat". Count Basie and his Orchestra voor Clef in NYC, 22 en 23 juli 1952. Reunald Jones, Wendell Culley, Paul Campbell en Joe Newman-trompet. Henry Coker, Benny Powell en Jimmy Wilkins-trombone. Marshall Royal en Ernie Wilkins-alt, Eddie 'Lockjaw' Davis en Paul Quinichette-tenor, Charlie Fowlkes-baritonsaxofoon. Count Basie-piano en Hammondorgel, Freddie Green-gitaar, Jimmy Lewis-bas, Gus Johnson-drums. En Johnson was, net als de oorspronkelijke Basie band uit Kansas City - hij kwam bij Jay McShann vandaan, en dat was het orkest waarmee Charlie Parker naar New York was gekomen. Meer Count Basie volgende keer, dit was NOS Jazz-geschiedenis 416, MdR.

0 0 0 0 0

mit dem session

NA 189017

27:06

664 03.11.88